Задумався, важко задумався князь Володимирко, як разом з братом Ростиславом відпровадили батька Володаря на вічний спочинок.

— І щож тепер?! — думав він. — Що тепер? Залишились ми вдвох на батьковому уділі, а на уділі дядька Василька теж два: Іван і Григорій! Отже, замість одної сильної держави, готові бути чотири малі державки? А тут довкола самі вороги. Чи встоїмося ми так? Ще коли б то ми вміли жити в згоді так, як жили наш батько з дядьком Васильком. Та де там! От хоч би Ростислав! Не з тих він! Загонистий і неспокійний, та ще й легкодух! Не в голові йому добро держави, йому аби самому добре. А тут, як підемо кожен своїми стежками, то зайдемо простісінько в чужу неволю, і рідну країну на довго занапастимо.

Правильно думав Володимирко, бо незабаром Ростислав почав домагатися Щирця і погрожував навіть війною.

Каже князь Володимирко князеві Ростиславові:

— Не пора нам, брате, ворогам на втіху міжусобицю заводити. Краще нам над тим подумати, як помститися за батька на Болеславі краківському.

Засвітилися очі князя Ростислава, бо любив він воєнні походи, відродилася в ньому неспокійна вдача діда, Ростислава Володимировича.

— На це я завжди готов! Полки в мене готові, дружина хоробра. Приведи ти свою дружину, та й рушаймо на Болеславові землі! — каже князь Ростислав.

І рушили обидва Володаревичі в похід. Пізньою весною, раннім ранком вирушили з Перемишля. Поля вже добре зарунилися збіжжям, бо

ж це вже по Юрі. В ранішньому сонці лисніли шоломи й панцері дружини, червоніли щити, лісами відгомонювався тупіт кінських копит.

Тривога понеслася по селах і городах краківського князівства.

— Перемиський князь, перемиський князь з численною дружиною йде!! — кричали зі страху й утікали.

Три тижні воювали князі Володимирко й Ростислав. Аж під город Бєч загналися.

— Годі далі йти. Вістка про наш напад напевно вже дійшла до Кракова, до Болеслава. І він певно вже дружину збирає на нас рушати. Вертаймося! — каже Володимирко.

І з великою здобичею вернулися.

А краківський князь Болеслав Кривоустий, як почув про наскок перемиського та звенигородського князів, зібрав, негайно дружину й рушив за ними в погоню.

Обидва князі були вже в стінах Перемишля.

Пограбував тільки Болеслав примежні українські села та вернувся назад у Краків.

Та що ж! Ростислав знову пригадав Володимиркові Щирець. Завзялися брати. Хоч і великий, князь Мстислав старався погодити їх, не помогло.

Розгорілася війна. Ростислав обложив Звенигород, однак, ранений стрілою, подався назад.

І поки доїхав у Перемишль, рана розятрилася, і князь важко занедужав.

І спало князеві на думку:

— Не одну стрілу, не одну рану від меча дістав я, важчу від цієї, а згоїлися. А ця не гоїться. Видно, це кара Божа за те, що міжусобицю почав я.

І висповідався та післав до брата:

— Приїжджай, погодимося!

Пустився Володимирко в дорогу в Перемишль. Та як приїхав, застав брата на марах, а перемишляни його своїм князем повітали.

І р. Божого 1126 переніс князь Володимирко свою столицю із Звенигороду в Перемишль.

І росла та кріпшала сила князя Володимирка. Ще більше зросли сила та значення князя в р. 1141, по смерті теребовельського князя, Івана Васильковича, що помер бездітно. Тоді князь Володимирко прилучив і Теребовельське князівство до Перемиського.

— Так тепер уся спадщина по моєму дідові Ростиславові в моїх руках! — подумав князь Володимирко. — Та тепер годі, щоб Перемишль був столицею. Він надто на краю, треба десь шукати відповідного города в середині князівства.

І по надумі та по нараді з боярами сказав:

— Галич буде стольним городом. Він над Дністром.

Звідти йдуть судна аж до Чорного моря. І переніс столицю в Галич. Думав князь:

— Тепер чей заживу спокійно! Заселю землі пусті, побудую нові городи, торговлею збагачу державу.

Так думав князь Володимирко, та ще не судилося йому зазнати спокою.

Ще й року не минуло, як князь Володимирко переселився в Галич, прийшли посли від великого князя Всеволода:

— Великий князь Києва, Всеволод, здоровить тебе, княже Володимирку, та закликає тебе, щоб ти враз з його сином Святославом і з Ізяславом Давидовичем рушив на підмогу краківському князеві Володиславу, що воював із іншими польськими князями.

І зібрав князь Володимирко свої полки та рушив у похід на польські землі. Біля Чернська злучився з полками князя Святослава й Ізяслава. І вернувся з походу із здобиччю великою й з полоненими.

Полонені не дуже сумували, бо князь сказав їм:

— Не вийдете погано на тому, що попалися мені в полон. У мой державі багато землі чорної, родючої, а замало людей, щоб обробляли її. Дам кожному з вас землі, скільки зможете обробити. Житимете краще, як тут на пісках.

Загосподарювання країни — це була улюблена мрія князя. Тому брав він у полон радніш мирних хліборобів, як воєнних людей. Були й такі, що добровільно зголосилися "в полон", бо важко їм жилося дома.

— Коли б тільки заселити землю трудящими хліборобами та воєн виминати, то розцвіте добробут у моїй державі — думав князь, з походу вертаючись.

Та ще не судилося зажити мирно. Вже в два роки по цьому поході на Польщу мусів князь Володимирко виступити до війни з великим князем Всеволодом.

Але якось погодилися, і Володимирко тільки заплатив йому 1400 гривень сріблом за труд і витрати.